

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ СУД У НИШУ
Гж 287/2018
09.10.2018. године
Н и ш

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У НИШУ, у већу састављеном од судија: Соње Симоновић Стојановић као председника већа, Јадранке Митровски и Оливере Јовановић, као чланова већа, у правној ствари тужиоца А.А. из Н., чији су пуномоћници Арсеније Стојановић, адвокат из Ниша и Станиша Трајковић, адвокат из Владичиног Хана, против туженог Б.Б. из Н., чији је пуномоћник Бојана Мицковски, адвокат из Београда, ради утврђења, вредност предмета спора 10.000,00 динара, одлучујући по жалби туженог изјављеној против пресуде Основног суда у Нишу 27 П бр. 10214/2016 од 10.10.2017. год., у седници већа одржаној дана 09.10.2018. године, донео је

ПРЕСУДУ

ПРЕИНАЧАВА СЕ пресуда Основног суда у Нишу 27 П бр. 10214/2016 од 10.10.2017. год., тако да гласи:

ОДБИЈА СЕ тужбени захтев тужиоца А.А. из Н. којим је тражио да се према туженом Б.Б. из Н. утврди да је ништав уговор о доживотном издржавању 1РЗ бр. 212/10 од 04.03.2010. год., оверен пред Основним судом у Нишу, а који је закључен између сада пок. В.В. бив. из Н., као примаоца издржавања и туженог, као даваоца издржавања, и то у делу који се односи на ковачницу, неизграђено купатило, надстрешницу и ½ кп бр. ..., нови број кп бр. ..., уписане у лист непокретности, стари бр. ..., односно нови број ... КО Н.Б., као неоснован.

ОДБИЈА СЕ тужбени захтев којим је тужилац тражио да суд утврди да је стекао право својине градњом одељења ковачнице, неизграђеног купатила, надстрешнице за дрва и угаљ, као и право коришћења ½ кп бр. ... уписане у лн бр. ... КО Н. Б., као и да се тужени обавезе да тужиоцу призна ово право својине и преда исте ствари у државину, као неоснован.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужилац да туженом исплати износ од 182.994,00 динара на име накнаде трошкова парничног поступка у року од 15 дана од дана пријема преписа пресуде.

Образложење

Првостепеном пресудом, ставом један, усвојен је тужбени захтев тужиоца тако што је утврђено према туженом да је ништав уговор о доживотном издржавању 1РЗ бр. 212/10 од 04.03.2010. год., оверен пред Основним судом у Нишу, а који је закључен између сада пок. В.В. бив. из Н., као примаоца издржавања и туженог, као даваоца издржавања у делу ковачнице, неизграђеног купатила, надстрешнице и ½ кп бр. ..., нови бр. кп бр. ..., уписане у лн стари бр. ..., нови бр. ... КО Н. Б.. Ставом два утврђено је да је тужилац стекао право својине градњом одељења ковачнице, неизграђеног купатила, надстрешнице за дрва и угаљ, као и право коришћења ½ кп бр. ... уписане у лн бр. ... КО Н. Б., те је тужени обавезан да тужиоцу призна ово право својине и преда исте ствари у државину. Ставом три изреке обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 142.750,00 динара.

Против наведене пресуде благовремену жалбу је изјавио тужени због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, погрешне примене материјалног права и одлуке о трошковима поступка, са предлогом да Апелациони суд укине ожалбену пресуду или да исту преиначи и одбије тужбени захтев са обавезивањем тужиоца према туженом на накнаду трошкова парничног поступка.

Тужилац је поднео благовремени одговор на жалбу у коме је истакао да су жалбени наводи туженог неосновани и без утицаја, са предлогом да Апелациони суд потврди првостепену пресуду.

Испитујући побијану пресуду у смислу одредбе члана 386 Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“, бр. 72/2011 и 55/14) Апелациони суд је нашао да је жалба туженог основана.

У спроведеном поступку и ожалбеним деловима побијане пресуде нема битних повреда одредаба парничног поступка из чл. 374. ст. 2. тач. 1., 2., 3., 5., 7. и 9. Закона о парничном поступку, на које овај суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању од стране првостепеног суда странке у поступку су браћа, чији су родитељи били сада пок. Г.Г. и сада пок. В.В.. Родитељи странака били су у браку све до 1983. год. када је исти разведен правноснажном судском одлуком. Правноснажном пресудом Општинског суда у Нишу П бр. 2602/85 од 29.08.1988. год. утврђено је право својине сада пок. Г.Г. по основу стицања у брачној заједници са сада пок. В.В., и то: на $\frac{1}{4}$ породичне стамбене зграде 8*5 м која се састоји од сутерена и приземља, на $\frac{1}{2}$ споредне зграде 12*4 м, на $\frac{1}{2}$ шупе са гаражом до улице димензија 12*3 м и на $\frac{1}{2}$ шупе са гаражом димензија 6*5 м, све постојеће у Н. у ул. ... бр. ..., насеље ... на кп бр. ..., уписане у пл бр. ... КО Н. Б. Решењем Општинског суда у Нишу О бр. 2101/93 од 11.05.1994. год. за наследнике пок. Г.Г. на заоставштини коју поред осталог чини и напред наведена непокретна имовина оглашене су овде странке, као њени синови, и то на по $\frac{1}{2}$ утврђене заоставштине. Дана 05.02.1996. год. пред Општинским судом у Нишу Р бр. 1789/95, закључено је судско поравнање између овде туженог као предлагача и овде тужиоца као противника предлагача, у погледу наслеђене имовине по смрти пок. Г.Г., којим је тужилац признао туженом право својине и државине на $\frac{1}{4}$ породичне стамбене зграде укупних димензија 8*5 м и на $\frac{1}{2}$ споредне зграде укупних димензија 12*4 м, док је тужени тужиоцу признао право својине и државине на $\frac{1}{2}$ шупе са гаражом до улице укупних димензија 12*3 м и на $\frac{1}{2}$ друге шупе са гаражом укупних димензија 6*5 м. У листу непокретности бр. ... за КО Н. Б. на кп бр. ... укупне површине 382 м², које се води као државна својина, уписано је право коришћења сада пок. В.В. са уделом 1/1. На истој парцели уписани су следећи објекти: објекат бр. 1 – породична стамбена зграда, која поседује одобрење за градњу, као приватна својина са уделом 1/1 на име пок. В.В., објекат бр. 2 – помоћна зграда, без одобрења за градњу, без уписане државине или својине, објекат бр. 3 – помоћна зграда, без одобрења за градњу, без уписане државине или својине и објекат бр. 4 – помоћна зграда, без одобрења за градњу и без уписане државине или својине. Овде спорни уговор о доживотном издржавању сачињен је пред Основним судом у Нишу дана 04.03.2010. год. под бр. 1РЗ 212/10, између сада пок. В.В. као примаоца издржавања и овде туженог као даваоца издржавања. У истом је констатовано да је прималац издржавања власник $\frac{3}{4}$ породичне стамбене зграде димензија 8*5 м, са катастарском парцелом, $\frac{1}{2}$ споредне зграде димензија 12*4 м, помоћног одељења – ковачнице са свим покретним стварима, незавршеног купатила и надстрешнице за дрва и угаљ, просторије између зграда димензија 8*5 и 12*4 м, све на кп бр. ..., уписано у пл. ... КО Н.Б. Решењем Основног суда у Нишу 5О бр. 2195/12 од 29.10.2012. год. прекинут је поступак расправљања заоставштине иза смрти пок. В.В., те је тужилац упућен на парницу ради доказивања да је без правне важности предметни уговор о доживотном издржавању у односу на

овде спорне објекте, односно ковачницу, неизграђено купатило и надстрешницу, као и у односу на $\frac{1}{2}$ плаца. Према потврди Општинског секретаријата за привреду 05 бр. 313/178 од 25.05.1982. год., тужилац је поднео пријаву за вршење занатских услуга као споредно занимање из занатске делатности аутоелектричарске, те је истом одобрено да пружа занатске услуге само грађанима, при чему не може употребљавати допунски рад других лица, нити држати ученике у привреди. Рачун бр. 4031 од 23.08.1983. год. издат је на име тужиоца као купца, рачун бр. 13406 од 01.09.1983. год. издат је на име тужиоца као купца од стране продавца ИГМ Ћеле Кула Ниш на име шупљих опека и блокова, рачун бр. 12158 од 22.08.1983. год. издат је на име тужиоца као купца од стране продавца ИГМ Ћеле Кула Ниш на име испорученог грађевинског материјала, рачун бр. 05597 од 22.08.1983. год. издат је на име тужиоца као и рачун бр. 05588 од истог датума од стране продавца Огревинвест Ниш на име испорученог грађевинског материјала, рачун бр. 126 од 14.11.1983. год. и рачун бр. 127 од 17.11.1983. год. издати су тужиоцу као купцу од стране лимарско-браварске радње. Рачуни бр. 1242 од 02.04.1976. год., бр. 1573 од 20.04.1976. год., бр. 5026 од 11.06.1976. год. и бр. 5027 од 11.06.1976. год. издати су на име сада пок. В.В. као купца од стране продавца ИГМ Ћеле Кула Ниш на име куповине грађевинског материјала. Рачуни бр. 12111 од 13.08.1976. год., бр. 005015 од 11.11.1976. год., бр. 28/НБ од 23.08.1978. год., бр. 11208 од 25.08.1978. год., бр. 66 од 30.08.1978. год., бр. 69/614 од 01.09.1978. год., бр. 31/4 од 30.08.1978. год., бр. 554 од 02.09.1978. год., бр. 31/78/НБ од 12.09.1978. год. и бр. 37/78/НБ од 21.10.1978. год., доставнице бр. 681 од 25.10.1978. год. и отпремнице бр. 1/2 од 04.09.1978. год., издати су на име сада пок. В.В. као купца на име купљеног грађевинског материјала. Уговор о зајму за стамбену изградњу је закључен дана 17.07.1978. год. између Саобраћајне радне организације „Ниш-Експрес“ из Ниша као зајмодавца и сада пок. В.В. као зајмопримца, ради стамбене изградње, у износу од 400.000,00 динара. Према извршеном увиђају од стране суда уз присуство странака, куће странака се налазе поред пруге, једна поред друге, при чему се са десне стране гледано од улазне капије налази кућа тужиоца са радионицом у приземљу, док се са леве стране налази кућа туженог са спорним помоћним зградама. Спорни помоћни објекти се налазе у дворишту туженог и исти су залепљени за кућу тужиоца, и то надстрешница чији један зид чини зид куће тужиоца, а други зид надстрешнице чини зид од ВЦ-а тужиоца у који се улази из радионице тужиоца, док је са друге две стране надстрешнице неозидана, односно отворена. У продужетку надстрешнице налази се недовршено купатило, димензија 135*200 цм у које се улази из ограђеног дворишта које користи тужени. У наведено купатило вода никада није пуштена. У продужетку купатила налази се ковачница димензија 3,50*2,00м, при чему је ширина источног зида ковачнице и зида куће тужиоца 4м. Недовршено купатило и ковачница су

направљени од блокова од шљаке и покривени валовитим салонитом. Од старог материјала који је добијен након рушења старе ковачнице саграђена је садашња, спорна ковачница у којој се налази ковачки алат. Струја у недовршеном купатилу и ковачници је повезана са електричним бројилом у кући туженог. У незавршеном купатилу се налази неисправни замрзивач и покретне ствари туженог, док се испод надстрешнице налазе цепана дрва за огрев туженог, кућица за псе и дрвена врата на углу надстрешнице према кући тужиоца испред којих врата се налазе кочеве и даске те је тужиоцу онемогућен улаз у спорни простор. Кућа тужиоца је без дворишта, а цело приземље исте је радионица тужиоца, док се на спрату налази стамбени објекат. Кућа туженог се налази на ограђеном плацу, а у оквиру ограђеног дела дворишта уз кућу тужиоца, налази се надстрешница, један зид од ВЦ-а тужиоца у који се улази из радионице тужиоца, а у продужетку су недовршено купатило и ковачница у које све спорне помоћне објекте се улази из дворишта туженог.

На основу наведеног чињеничног стања и исказа саслушаних сведока које је првостепени суд прихватио као веродостојне, Д.Д., Ђ.Ђ., Е.Е., Ж.Ж., З.З., И.И., Ј.Ј., К.К. и Л.Л., закључак је првостепеног суда да је тужбени захтев основан, јер је тужилац уз посредовање туженог са оцем, сада пок. В.В., постигао договор према коме је отац тужиоцу дозволио да сруши старе објекте на источној страни плаца, односно кп бр. ... КО Н. Б. и да на 1/2 плаца изгради своју радионицу, при чему је тужилац за градњу новог објекта у периоду од 1994. год. до 1995. год. користио и део материјала од порушених објеката које је тужилац претходно, такође самостално изградио и то гаражу која је изграђена око 1973. год. (објекат димензија 12*3 м – тада означен као објекат бр. 1) и другу помоћну просторију (објекат димензија 6*5 м – тада означен као објекат бр. 2) у коју је имао смештену радионицу, а која је изграђена у периоду 1982/83 године, имајући у виду да је тужилац у време градње старих објеката примао ученичку стипендију, у периоду од 1965. год. до 1967. год., а након тога плату, коју је уносио у породичну заједницу, при чему тужени није био у радном односу, а о куповини грађевинског материјала тужилац је приложио и рачуне. Како је тужилац својим средствима сам изградио спорне објекте закључак је првостепеног суда да је предметни уговор о доживотном издржавању делимично ништав, и то у делу који се односи на ковачницу, неизграђено купатило и надстрешницу као предмет уговора, сагласно одредби члана 103 и 47 Закона о облигационим односима, односно обзиром на то да је пок. В.В. уговором располагао непокретностима које нису у његовој својини, већ представљају својину тужиоца по основу градње у смислу одредбе члана 20, 21, 22 и 24 Закона о основама својинскоправних односа.

Међутим, првостепени суд је на правилно и потпуно утврђено чињенично стање погрешно применио материјално право, те се овакав закључак првостепеног суда не може прихватити као правилан и законит.

Одредбом члана 231 ставом 1 и 2 Закона о парничном поступку прописано је да ако суд на основу изведених доказа не може са сигурношћу да утврди неку чињеницу, о постојању чињенице примениће правила о терету доказивања, при чему странка која тврди да има неко право, сноси терет доказивања чињенице која је битна за настанак или остваривање права, ако законом није другачије прописано.

Део тужбеног захтева тужиоца који се односи на утврђење права својине по основу градње на спорним помоћним објектима, и то ковачници, неизграђеном купатилу, надстрешници за дрва и угаљ са правом коришћења $\frac{1}{2}$ кп бр. ... уписане у лн бр. ... КО Н. Б., представља претходно правно питање у односу на део тужбеног захтева за утврђење делимичне ништавости предметног уговора о доживотном издржавању, и то у делу у коме су као предмет уговора означени спорни помоћни објекти и $\frac{1}{2}$ кп бр. ..., којим је располагао отац странака као прималац издржавања, сада пок. В.В. У том смислу на тужиоцу је био терет доказивања чињенице да је пре сачињавања предметног уговора дана 04.03.2010. год., стекао својину на напред означеним помоћним објектима са правом коришћења на $\frac{1}{2}$ кп бр. ... КО Н. Б., услед чега је пок. В.В. означеним уговором располагао и имовином која у тренутку закључења истог није била његова својина.

Одредбом члана 20 Закона о основама својинскоправних односа прописано је да се право својине стиче по самом закону, на основу правног посла и наслеђивањем, као и одлуком државног органа, на начин и под условима одређеним законом. Према одредби члана 21 истог закона право својине се по самом закону стиче, поред осталог, и стварањем нове ствари и грађењем на туђем земљишту. Према одредби члана 22 истог закона, лице које од свог материјала својим радом изради нову ствар, стиче право својине на ту ствар. Право својине на нову ствар припада власнику од чијег је материјала ту ствар, на основу правног посла, израдило друго лице. Ако је неко од туђег материјала својим радом израдио нову ствар, она припада њему ако је савестан и ако је вредност рада већа од вредности материјала, а ако су вредности једнаке – настаје сусвојина. Одредбом члана 24 ставом 1 истог закона прописано је да лице које може да изгради зграду или другу грађевину (грађевински објекат) на земљишту на који други има право

својине (градитељ), стиче право својине и на земљишту на коме је изграђен грађевински објекат, као и на земљишту које је неопходно за редовну употребу тог грађевинског објекта, ако није знало нити је могло знати да гради на туђем земљишту, а власник земљишта је знао за изградњу и није се одмах успротивио.

Према утврђеном чињеничном стању, а након закљученог поравнања између странака пред Општинским судом у Нишу Р бр. 1789/95 од 05.02.1996. год. тужилац је постао сувласник $\frac{1}{2}$ старог помоћног објекта бр. 1 димензија 12*3 м (шупа са гаражом до улице, спратности П, изграђена 1973. год.) и старог помоћног објекта бр. 1 димензија 6*5 м (шупа са гаражом, спратности П, изграђена 1981/82 год.) заједно са својим оцем, сада пок. В.В., као сувласником са истим уделом од $\frac{1}{2}$. Ради се о имовини коју је тужилац стекао по основу наслеђа своје мајке, сада пок. Г.Г., која је преминула дана 21.12.1993. год. Током поступка развода брака и утврђивања својинског удела пок. Г.Г. на предметној имовини, по правноснажној пресуди Општинског суда у Нишу П бр. 2602/85 од 29.08.1988. год., у којој је између пок. Г.Г. и пок. В.В. као неспорно утврђено да су спорни стари објекти грађени 1973. год. и 1982. год. у њиховој брачној заједници, и током оставинске расправе након смрти пок. Г.Г. у поступку пред Општинским судом у Нишу О бр. 2101/93, тужилац није истицао да је на старим објектима бр. 1 и бр. 2 стекао право својине по основу стицања у породичној заједници са својим родитељима, пок. Г.Г. и пок. В.В. Имајући у виду да је тужилац у периоду градње спорних објеката 1973. год. (стари објекат бр. 1) и 1982. год. (стари објекат бр. 2) живео у заједници са својим родитељима, који су у периоду изградње такође били у радном односу, а касније и са супругом, све до 1984. год., када се иселио са супругом и дететом због лоших породичних односа, погрешна је примена материјалног права од стране првостепеног суда, када је закључио да је тужилац на основу свог доприноса од ученичке стипендије, а касније и од зараде, искључиво сам и својим средствима саградио наведене старе помоћне објекте. Како су стари помоћни објекти грађени на парцели пок. В.В., односно на плацу на коме је В.В. имао право коришћења, односно на материјалној бази у чијем стицању тужилац као дете није учествовао, при чему је исте поред тужиоца користио и пок. В.В., те у једној просторији – шупи у помоћном објекту бр. 2 димензија 6*5 м држао ковачки алат, који и данас постоји и предмет је уговора о доживотном издржавању, при чему је користио и гаражу у старом објекту бр. 1, то проистиче и закључак овог суда да је тужилац имао само одређени допринос у изградњи наведених објеката, а не и право својине по основу градње, јер његов рад и финансијски допринос на изградњи истих представља помоћ родитељима са којима је у датом периоду живео у породичној заједници, што је прећутно и признао прихвативши се наследног

дела своје мајке без оспоравања њеног удела у имовини стеченој током брака са пок. В.В., без истицања сопственог удела у изградњи старих помоћних објеката приликом сачињавања поравнања са туженим.

Међу странкама није спорно да је након смрти пок. Г.Г., а пре закључења поравнања између странака у погледу расподеле наслеђене имовине, тужилац порушио старе објекте бр. 1 и бр. 2, те на источном делу плаца 1994/95 год. саградио сопственим средствима радионицу за своје потребе а изнад радионице и стамбени простор, без одобрења за изградњу. Такође није спорно да је истовремено са изградњом своје куће тужилац саградио и помоћне просторије, уз западни зид свог објекта, односно ковачницу и недовршено купатило, за које објекте је користио и грађевински материјал преостао након рушења старих објеката бр. 1 и бр. 2, а који објекти су прилепљени уз зид куће тужиоца, којима се приступа из ограђеног дворишта у коме су живели пок. В.В. и тужени и у којима је уведена електрична инсталација из куће сада пок. В.В. и туженог по основу наследства пок. Г.Г. У садашњој ковачници се налази ковачки алат пок. В.В., док је купатило незавршено и у истом се налазе покретне ствари туженог. Обзиром да је за изградњу ковачнице и недовршеног купатила тужилац користио и материјал од старих помоћних објеката на којима је у складу са напред наведеним био сувласник са својим оцем, пок. В.В. са уделом од $\frac{1}{2}$, за утврђење права својине на новим помоћним објектима од релевантног је значаја договор који је том приликом постигнут између тужиоца и пок. В.В. као сувласника старих објеката бр. 1 и бр. 2, при околности да је тужилац свој објекат (радионицу и стамбени простор) заједно са помоћним просторијама градио на туђем земљишту, односно на парцели чији је корисник био пок. В.В. Имајући у виду исказе странака, као и саслушаних сведока погрешан је закључак првостепеног суда да између оца странака и тужиоца није постојао договор по коме је тужилац био у обавези да пок. В.В. сагради нову ковачницу са купатилом. Наиме, како није спорно да су односи између тужиоца и оца били поремећени, те да се сва комуникација у вези градње спорних објеката одвијала искључиво уз посредство туженог, како уместо старе ковачнице на лицу места постоји нова – измештена ковачница са недовршеним купатилом, што је утврдио и првостепени суд увидом на лице места, а имајући у виду и то да је пок. В.В. по занимању био ковач и поседовао ковачки алат који је држао у старом помоћном објекту бр. 2, при чему тужилац нема потребе за оваквом просторијом јер по струци није ковач, већ аутоелектричар, те како је у државини нове ковачнице и недовршеног купатила све време од изградње па надаље био пок. В.В. са туженим, без било каквих својинских и државинских претензија тужиоца у виду покретања поступка пред надлежним органима, да се у исте објекте

улази из ограђеног дворишта туженог и пок. В.В., да је струја у истима уведена из породичне стамбене зграде туженог и пок. В.В., погрешан је закључак првостепеног суда да су спорни помоћни објекти (ковачница и недовршено купатило) грађени за потребе тужиоца. Како су наведени објекти служили искључиво пок. В.В. и туженом, који су били у државини истих од изградње, те како су исти објекти изграђени уместо старе ковачнице и гараже чији је сувласник са уделом од $\frac{1}{2}$ био пок. В.В., проистиче да је приликом постизања договора око изградње радионице и стамбеног простора за потребе тужиоца на плацу пок. В.В., тужилац био условљен изградњом нове ковачнице и купатила за потребе пок. В.В., обзиром да је било неопходно порушити стару ковачницу и гараже ради добијања простора за градњу, те да је тужилац пристао да исте гради за пок. В.В. истовремено са својим објектом. У том смислу не могу се потпуно прихватити искази саслушаних сведока Д.Д., Ђ.Ђ., Е.Е., Ж.Ж., З.З., И.И., Ј.Ј., К.К. и Л.Л, а на којим исказима је првостепени суд искључиво засновао своју одлуку када је утврдио да овакав договор око градње помоћних објеката није постојао, а обзиром да се ради о сведоцима који су странкама познаници и комшије, који су повремено долазили у кућу странака и којима непосредно није могло бити познато какав је био договор између пок. В.В. и тужиоца у погледу градње спорних помоћних објеката, који су делимично супротни неспорном чињеничном стању и осталим изведеним доказима, те се на исказима истих не може засновати закључак у погледу стицања права својине, а имајући у виду и то да се из исказа сведока Љ.Љ., који је лично присуствовао договору пок. В.В., тужиоца и туженог, М.М., Н.Н., Њ.Њ. и О.О., утврђује да је такав договор постојао. Обзиром да је терет доказивања на тужиоцу, не може се прихватити закључак првостепеног суда да је тужилац спорне помоћне објекте градио сопственим средствима и за сопствене потребе уз одобрење пок. В.В., обзиром да овакав закључак није поткрепљен изведеним доказима и утврђеним чињеничним стањем од стране првостепеног суда, услед чега је првостепени суд погрешно применио материјално право и одредбе члана 20, 21, 22 и 24 Закона о основама својинскоправних односа, јер тужилац наведене објекте није правио искључиво од свог материјала, и јер је правни посао, односно договор између пок. В.В. као сувласника старих објеката и корисника кп бр. ... КО Н. Б. према свему наведеном био да исти буду изграђени за потребе пок. В.В. а да тужилац заузврат добије одобрење за градњу своје радионице и стамбеног објекта на парцели пок. В.В. Из наведеног следи да је право својине на спорним помоћним објектима, ковачници и неизграђеном купатилу имао управо пок. В.В., при чему су исти служили његовој стамбеној згради као главној ствари и налазе се у његовом ограђеном дворишту са улазом у исте из дворишта, те околност да су исти слепљени уз зид радионице тужиоца није од утицаја на утврђење права својине имајући у виду и то да се истима

не може приступити из објекта тужиоца а да објекат тужиоца нема одобрење за градњу те исти не може имати функцију главне ствари у односу на ове помоћне објекте.

У истом низу са ковачницом и недовршеним купатилом налази се и надстрешница за дрва и угаљ, за коју тужилац током поступка није пружио доказе да ју је лично изградио (сопственим средствима), истовремено са ковачницом и купатилом и својим објектом, обзиром да се ниједан од саслушаних сведока није изјаснио да је надстрешницу градио управо тужилац. Како је према наводима туженог исту градио отац странака, пок. В.В. заједно са туженим, што је потврђено исказима сведока Њ.Њ. и О.О., а у којој су од изградње дрва складиштили искључиво пок. В.В. и тужени за потребе грејања у свом објекту, односно породичној стамбеној згради за коју постоји грађевинска дозвола, при чему након смрти пок. В.В. тужени и даље у истој складишти дрва за сопствене потребе за исти објекат, а што је утврђено и на основу увиђаја од стране првостепеног суда и саслушаних сведока М.М. и Н.Н., то је погрешан закључак првостепеног суда да је тужилац исту изградио и тиме на надстрешници стекао право својине, обзиром да овакав закључак не проистиче из утврђеног чињеничног стања и изведених доказа током првостепеног поступка. Како је на тужиоцу терет доказивања чињеничних навода да је личним средствима изградио спорну надстрешницу за дрва и угаљ, закључак је овог суда, да тужилац такве доказе није пружио, те да није стекао право својине на истој по основу градње, односно стварањем нове ствари, како то погрешно закључује првостепени суд, због чега је и у овом делу првостепена пресуда морала бити преиначена.

Током поступка тужилац није тражио утврђење права својине, односно коришћења на $\frac{1}{2}$ кп бр. ... КО Н. Б. као заоставштину пок. Г.Г. по основу стицања у браку са пок. В.В., имајући у виду да плац није обухваћен пресудом Општинског суда у Нишу П бр. 2602/85 од 29.08.1988. год. којом је пок. Г.Г. призната својина на непокретним и покретним стварима по основу стицања у браку, па ни оставинским решењем након смрти Г.Г., а самим тим ни закљученим поравнањем међу странкама, те у том смислу није предложио извођење доказа од стране вештака економско финансијске струке на основу кога би се утврдило колики је удео пок. Г.Г. у стицању предметне парцеле, од ког удела овде странкама као законским наследницима припада по $\frac{1}{2}$. По том основу тужилац није доказао да му припада право својине, односно коришћења на кп бр. ... КО Н. Б. у уделу од $\frac{1}{2}$. Није спорно да је тужилац сопственим средствима на истој парцели, и то на источном делу плаца, саградио најпре радионицу, на којој је касније доградио стамбени објекат, током 1994/95. год., да се ради о објекту површине 111м², који је у листу непокретности бр. ...

уписан као објекат бр. 2- помоћна зграда, изграђена без одобрења за градњу, чији власник, односно држалац није утврђен. При наведеном чињеничном стању тужиоцу се не може признати право коришћења на кп бр. ... КО Н. Б. у уделу од $\frac{1}{2}$ по основу одредбе члана 24 Закона о основама својинскоправних односа, као земљиште које се налази испод зграде и земљиште које служи за редовну употребу зграде, имајући у виду да тужилац није пружио доказе да парцела у траженом уделу представља земљиште које се налази испод зграде и земљиште потребно за редовну употребу исте, као ни доказе да наведени објекат представља грађевински објекат у смислу Закона о основама својинскоправних односа, обзиром да објекат нема грађевинску дозволу, те му се за сада не може признати карактер трајног објекта, јер у таквој ситуацији тужилац ни по основу савесне градње објекта не може стећи право својине, односно коришћења на предметној катастарској парцели на којој је извршено грађење без одобрења за градњу. Како објекат саграђен бесправном градњом не може имати карактер трајне грађевине то исти не може представљати ни прираштај (туђег) земљишта на коме је саграђен, а што је услов за стицање права својине, односно коришћења на парцели по основу градње на туђем земљишту.

Како из изведених доказа и неспорног чињеничног стања следи да тужилац није на несумњив начин доказао да је стекао право својине на предметним помоћним објектима, односно ковачници, неизграђеном купатилу и надстрешници за дрва и угаљ, као и да има право коришћења на $\frac{1}{2}$ од кп бр. ... КО Н. Б., то се не може утврдити да је у том делу ништав уговор о доживотном издржавању који је оверен пред Основним судом у Нишу под 1РЗ бр. 212/10 дана 04.03.2010. год., а којим је пок. В.В. располагао предметном непокретном имовином, обзиром да нису испуњени услови за ништавост истог прописани одредбом 103 ставом 1 и 105 ставом 1 Закона о облигационим односима, те је првостепена пресуда морала бити преиначена и тужбени захтев одбијен као у ст. 1, 2 и 3 изреке ове пресуде.

Апелациони суд је одлучујући о трошковима целокупног парничног поступка у складу са одредбом члана 153, 154 и 165 став 2 Закона о парничном поступку, туженом сходно успеху у спору признао трошкове као у ставу 4 изреке ове пресуде, у укупном износу од 182.994,00 динара, и то: на име састава одговора на тужбу и 3 образложена поднеска износ од по 6.000,00 динара, на име заступања на 14 одржаних рочишта износ од по 7.500,00 динара, на име заступања на 5 недржана рочишта износ од по 4.500,00 динара, на име састава 2 жалбе (од 02.08.2016. год. и 17.12.2017. год.) износ од по 12.000,00 динара, на име трошкова 2 увиђаја износ од 1.829,00 динара и 915,00 динара, на име таксе за одговор на тужбу износ од 950,00

динара и на име 2 таксе за жалбу износ од по 1.900,00 динара, сходно АТ и ТТ.

Са изнетих разлога, на основу одредбе члана 394 став 1 тачка 4 Закона о парничном поступку, одлучено је као у изреци ове пресуде.

АПЕЛАЦИОНИ СУД У НИШУ, дана 09.10.2018. године Гж. 287/2018.

Записничар-судијски помоћник

Оливера Алексић Цветковић

Председник већа - судија

Соња Симоновић Стојановић

Судија известилац

Јадранка Митровски